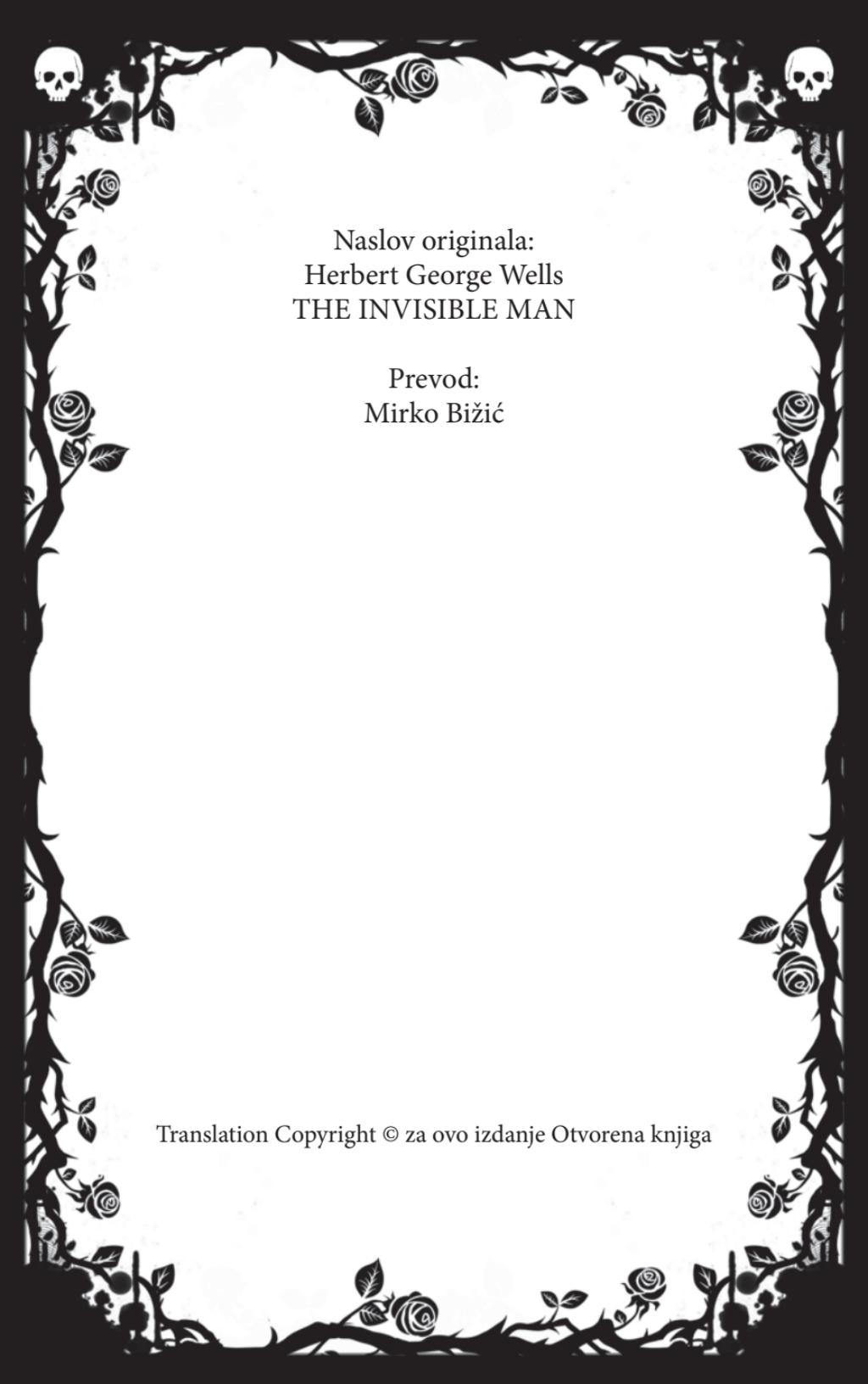

Herbert Dž. Vels

NEVIDLJIVI ČOVEK

Preveo sa engleskog
Mirko Bižić

OTVORENA KNJIGA
BEOGRAD 2023.

Naslov originala:
Herbert George Wells
THE INVISIBLE MAN

Prevod:
Mirko Bižić

Translation Copyright © za ovo izdanje Otvorena knjiga

HERBERT DŽ. VELS

GLAVA I

Dolazak stranca

Stranac je stigao rano u februaru, jednog zimskog dana, kroz oštar vetar i kroz duboki sneg, poslednji sneg u godini, hodajući od Bremblhurst železničke stanice i noseći u ruci u debeloj, crnoj rukavici mali, crni ručni kofer. Bio je zamotan od glave do pete, a obod šešira od mekog filca krio je svaki deo njegovog lica osim sjajnog vrha njegovog nosa. Sneg se nagomilao po njegovim ramenima i na grudima, dodajući belu perjanicu teretu koji je već nosio. Uteturao se u gostonicu *Kočija i konji*, više mrtav nego živ, i zafrljačio svoj ručni prtljag.

„Vatru”, zavapio je, „u ime dobročinstva! Sobi i vatru!” Stresao je sneg sa sebe u baru, pa podje za gospodđom Hol u salon za goste da se dogovori oko pojedinosti boravka. Uz tako šturo upoznavanje, s nekoliko zlatnika bačenih na sto, nastanio se u gostonici.

Gospođa Hol je potpalila vatru i ostavila ga u sobi, otišavši da mu pripremi obrok. Dolazak gosta u Iping tokom zime je bio nečuvena sreća, pogotovo gosta koji nije tvrdica, te je odlučila da se dokaže vrednom tih srećnih okolnosti u kojima se našla. Čim je slanina bila dobro pečena i Mili, njena troma služavka, požurena uz pomoć nekoliko vešto odabranih izraza prezira, odnela je krpu, tanjire i čaše u salon i revnosno ih rasporedila po stolu.

Iako se vatra prilično razgorela, bila je iznenađena što vidi svog gosta i dalje u kaputu, s šeširom na glavi, okrenutog leđima, kako kroz prozor posmatra sneg koji je padao u dvorištu. Njegove ruke u rukavicama bile su sklopljene iza njegovih leđa i delovao je izgubljeno u mislima. Primetila je da se sneg sa njegovih ramena i dalje topi i kaplje na njen tepih. „Mogu li da uzmem Vaš šešir i kaput, gospodine?”, upitala je, „i dobro ih osušim u kuhinji?”

„Ne”, odgovorio je, ne okrećući se.

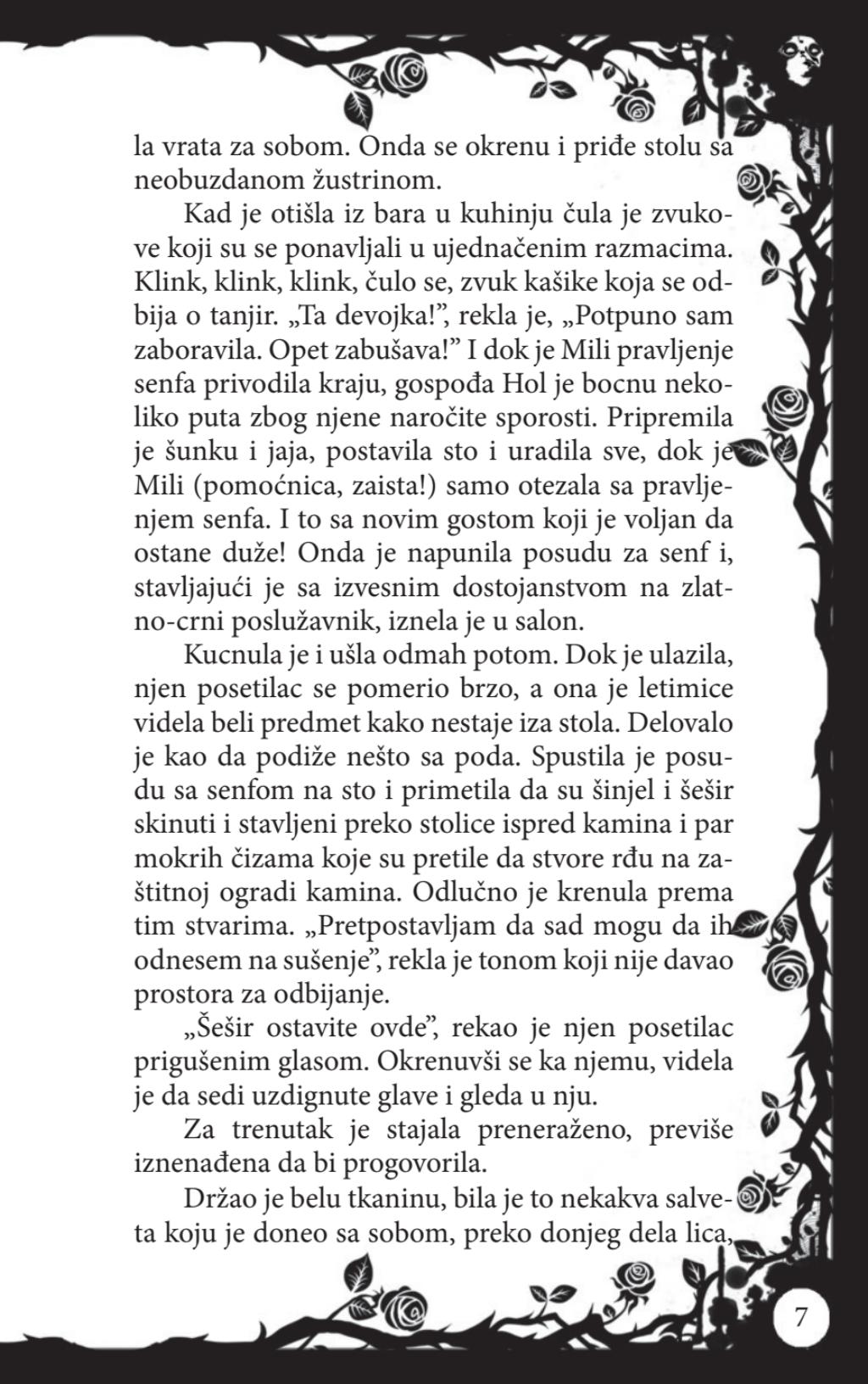
Nije bila sigurna da ga je dobro čula i bila je spremna da ponovi svoje pitanje. Okrenuo je svoju glavu i bacio pogled preko ramena. „Radije bih da ih zadržim na sebi”, naglasio je svaku pojedinačnu reč, a ona primeti da on nosi velike plave zaštitne naočari zatvorene sa strane i da ima ogromne zališke koji su u potpunosti prekrivali njegove obaze i lice.

„Dobro, gospodine”, rekla je. „Kako želite. Uskoro će u sobi biti malo toplije.”

On joj na to ništa ne odgovori, već ponovo okrenu svoje lice od nje, a gospođa Hol, uvidevši da njeni pokušaji da zapodene razgovor nisu dobrodošli, završi postavljanje stola ubrzanim tempom i napusti sobu. Kada se vratila, on je i dalje stajao na istom mestu, kao da je od kamena, pogurenih leđa, podignutog okovratnika i sruštenog oboda šešira, krijući svoje lice i uši u potpunosti. Spustila je jaja i slaninu uz priličnu buku i, glasnije nego što je bilo potrebno, reče: „Vaš ručak je serviran, gospodine”.

„Hvala Vam”, odgovori on istog trenutka i ostade da stoji nepomično dok je gospođa Hol zatvara-

la vrata za sobom. Onda se okrenu i priđe stolu sa neobuzdanom žustrinom.

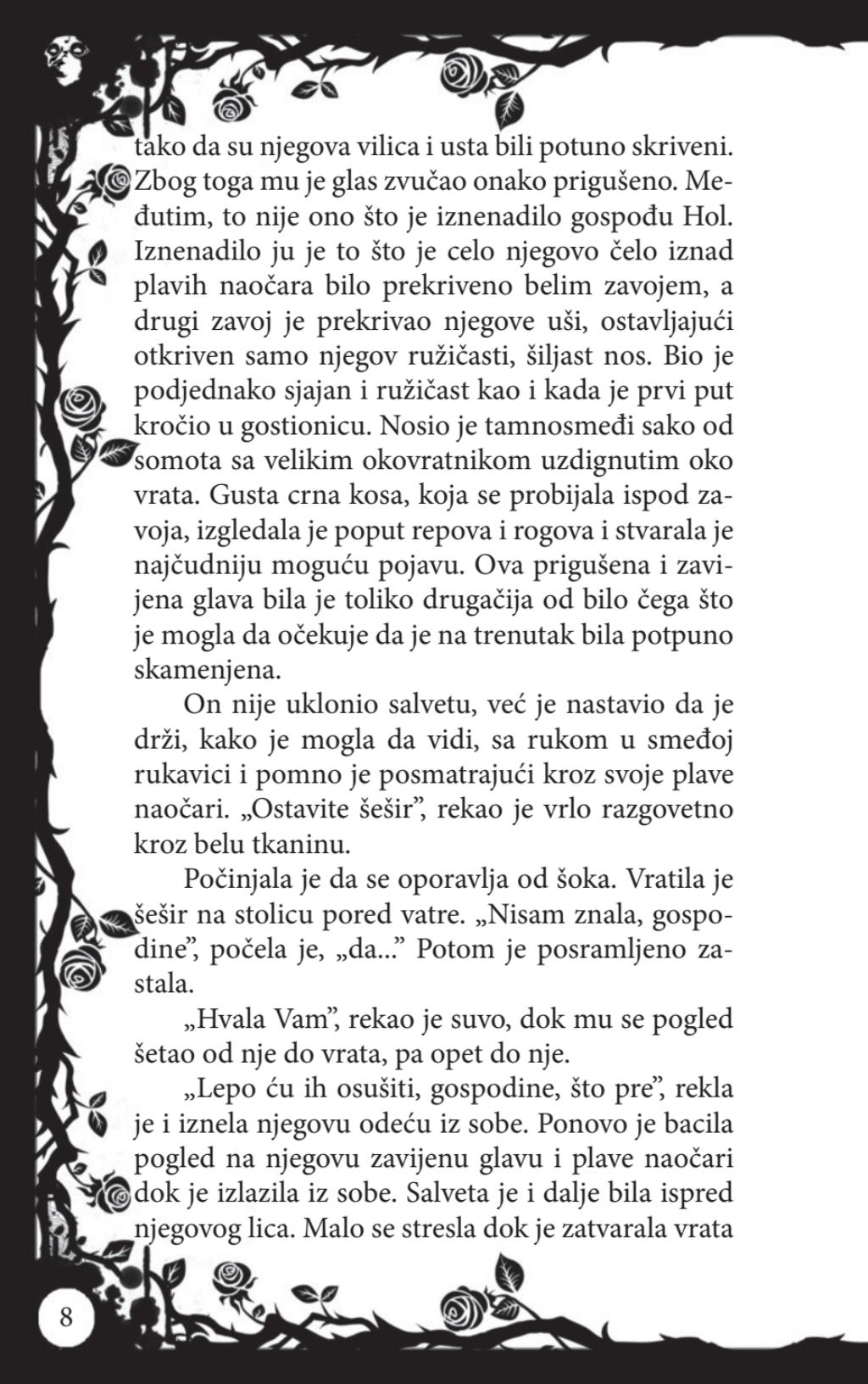
Kad je otišla iz bara u kuhinju čula je zvukove koji su se ponavljali u ujednačenim razmacima. Klink, klink, klink, čulo se, zvuk kašike koja se od-bija o tanjur. „Ta devojka!”, rekla je, „Potpuno sam zaboravila. Opet zabušava!” I dok je Mili pravljenje senfa privodila kraju, gospođa Hol je bocnu nekoliko puta zbog njene naročite sporosti. Pripremila je šunku i jaja, postavila sto i uradila sve, dok je Mili (pomoćnica, zaista!) samo otezala sa pravljenjem senfa. I to sa novim gostom koji je voljan da ostane duže! Onda je napunila posudu za senf i, stavljajući je sa izvesnim dostojanstvom na zlatno-crni poslužavnik, iznela je u salon.

Kucnula je i ušla odmah potom. Dok je ulazila, njen posetilac se pomerio brzo, a ona je letimice videla beli predmet kako nestaje iza stola. Delovalo je kao da podiže nešto sa poda. Spustila je posudu sa senfom na sto i primetila da su šinjel i šešir skinuti i stavljeni preko stolice ispred kamina i par mokrih čizama koje su pretile da stvore rđu na zaštitnoj ogradi kamina. Odlučno je krenula prema tim stvarima. „Pretpostavljam da sad mogu da ih odnesem na sušenje”, rekla je tonom koji nije davao prostora za odbijanje.

„Šešir ostavite ovde”, rekao je njen posetilac prigušenim glasom. Okrenuvši se ka njemu, videla je da sedi uzdignute glave i gleda u nju.

Za trenutak je stajala preneraženo, previše iznenađena da bi progovorila.

Držao je belu tkaninu, bila je to nekakva salve-ta koju je doneo sa sobom, preko donjeg dela lica,

tako da su njegova vilica i usta bili potuno skriveni.

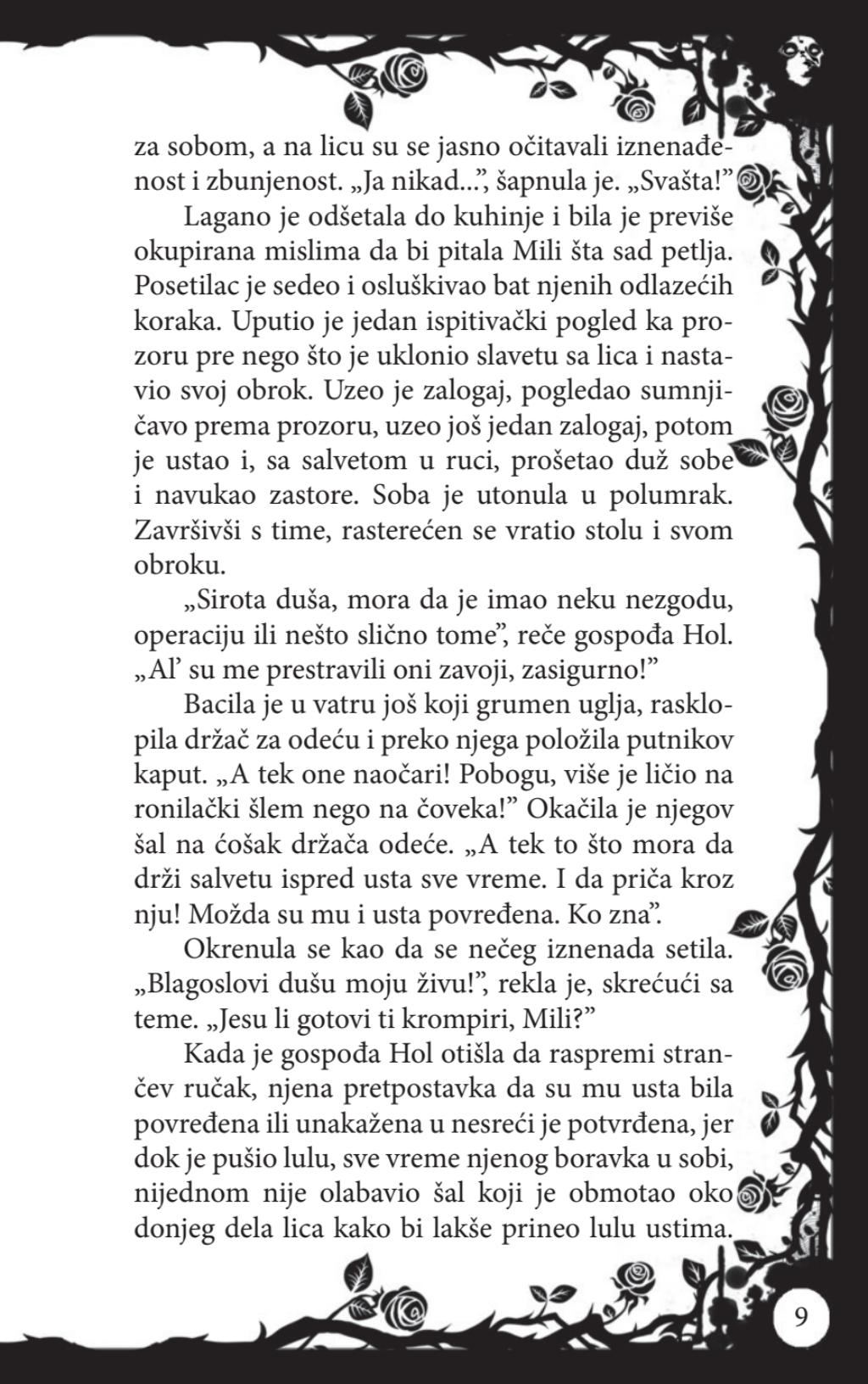
Zbog toga mu je glas zvučao onako prigušeno. Međutim, to nije ono što je iznenadilo gospodju Hol. Iznenadilo ju je to što je celo njegovo čelo iznad plavih naočara bilo prekriveno belim zavojem, a drugi zavoj je prekrivao njegove uši, ostavljajući otkriven samo njegov ružičasti, šiljast nos. Bio je podjednako sjajan i ružičast kao i kada je prvi put kročio u gostioniku. Nosio je tamnosmeđi sako od somota sa velikim okovratnikom uzdignutim oko vrata. Gusta crna kosa, koja se probijala ispod zavoja, izgledala je poput repova i rogova i stvarala je najčudniju moguću pojavu. Ova prigušena i zavijena glava bila je toliko drugačija od bilo čega što je mogla da očekuje da je na trenutak bila potpuno skamenjena.

On nije uklonio salvetu, već je nastavio da je drži, kako je mogla da vidi, sa rukom u smeđoj rukavici i pomno je posmatrajući kroz svoje plave naočari. „Ostavite šešir”, rekao je vrlo razgovetno kroz belu tkaninu.

Počinjala je da se oporavlja od šoka. Vratila je šešir na stolicu pored vatre. „Nisam znala, gospodine”, počela je, „da...” Potom je posramljeno za-stala.

„Hvala Vam”, rekao je suvo, dok mu se pogled šetao od nje do vrata, pa opet do nje.

„Lepo će ih osušiti, gospodine, što pre”, rekla je i iznela njegovu odeću iz sobe. Ponovo je bacila pogled na njegovu zavijenu glavu i plave naočari dok je izlazila iz sobe. Salveta je i dalje bila ispred njegovog lica. Malo se stresla dok je zatvarala vrata

za sobom, a na licu su se jasno očitavali iznenadenost i zbumjenost. „Ja nikad...”, šapnula je. „Svašta!”

Lagano je odšetala do kuhinje i bila je previše okupirana mislima da bi pitala Mili šta sad petlja. Posetilac je sedeo i osluškivao bat njenih odlazećih koraka. Uputio je jedan ispitivački pogled ka prozoru pre nego što je uklonio slavetu sa lica i nastavio svoj obrok. Uzeo je zalogaj, pogledao sumnjičavo prema prozoru, uzeo još jedan zalogaj, potom je ustao i, sa salvetom u ruci, prošetao duž sobe i navukao zastore. Soba je utonula u polumrak. Završivši s time, rasterećen se vratio stolu i svom obroku.

„Sirota duša, mora da je imao neku nezgodu, operaciju ili nešto slično tome”, reče gospođa Hol. „Al’ su me prestravili oni zavoji, zasigurno!”

Bacila je u vatru još koji grumen uglja, rasklopila držač za odeću i preko njega položila putnikov kaput. „A tek one naočari! Pobogu, više je ličio na ronilački šlem nego na čoveka!” Okačila je njegov šal na čošak držača odeće. „A tek to što mora da drži salvetu ispred usta sve vreme. I da priča kroz nju! Možda su mu i usta povređena. Ko zna”.

Okrenula se kao da se nečeg iznenada setila. „Blagoslovi dušu moju živu!”, rekla je, skrećući sa teme. „Jesu li gotovi ti krompiri, Mili?”

Kada je gospođa Hol otišla da raspremi strančev ručak, njena pretpostavka da su mu usta bila povređena ili unakažena u nesreći je potvrđena, jer dok je pušio lulu, sve vreme njenog boravka u sobi, nijednom nije olabavio šal koji je obmotao oko donjeg dela lica kako bi lakše prineo lulu ustima.

Ipak, nije to bila posledica njegove zaboravnosti, jer je primetila da je gledao tinjajući plamen lule. Sedeo je u čošku leđima okrenutim prema zastorima i progovorio je, nakon obroka i utopljavanja, manje šturo nego što je to do sada radio. Odraz vatre davao je njegovim naočarima crveni odsaj koji do tog trenutka nisu imale.

„Imam neki prtljag”, rekao je, „na Bremblhurst stanici”, i pitao je da li bi mogla da pošalje nekog po njega. Učtivo je priklonio svoju zavijenu glavu u znak prihvatanja njenog objašnjenja. „Sutra?”, rekao je. „Zar ne postoji mogućnost brže isporuke?” I delovao je prilično razočarano kada je odgovorila „ne”. Je li sasvim sigurna? Ne postoji muškarac sa kočijom koji bi mogao da ode do stanice?

Gospođa Hol je rado odgovarala na sva njegova pitanja, pokušavajući da održi razgovor živim. „Strm je put do stanice, gospodine”, odgovorila je na to, i nastavila: „Tamo se jedna kočija prevrnula pre godinu ili više. Gospodin je poginuo, zajedno sa kočijašem. Nesreće se dešavaju u deliću sekunde, zar ne?”

No posetilac se nije dao tako lako uvući u razgovor. „Dešavaju se”, rekao je kroz svoj šal, posmatrajući je tiho kroz neprobojne naočare.

„Puno im vremena treba da se oporave, zar ne? Sin moje sestre, Tom, blesavac je posekao ruku kosom, pao je na nju u polju, i blagoslovi me! Bio je tri meseca zavijen, gospodine. Ne biste verovali. Počela sam da se plašim kose, gospodine.”

„To je potpuno razumljivo”, reče posetilac.

„Plašio se, jedno vreme, da će morati na operaciju. Toliko mu je bilo loše, gospodine.”

